

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

XIV Premi Literari Sant Jordi 2003

PREMI POESIA

Ombres de llum

de Manel Maigí Barreda

© Text: Manel Maigí Barreda

© Edició: Ajuntament de les Borges del Camp

Fang

Fang tou, suau, fràgil, tou, humit, tou i nu.
 Despullat de pàtines.
Fang tou, ple d'ulls de mirades hieràtiques
 Plenes de matisos que són versos.
 Fang tou,
Deixa'm vèncer el destí per coronar-te rei
D'un paradís escàs, d'un regne ultratjat,
 D'una paraula perduda:
 Innocència,
Escampada entre les teves formes tendres,
 Entre les esquerdes que supuren dolor,
Entre els teus ulls farcits de veus apagades de gola,
 Però plenes de llum.
 Et van foragitar de la fornada
 Que va endurir els teus germans.
 Estrany terrissaire,
 Il·luminat i cec, geni i boig,
 mestre i aprenent.
 Et vas quedar fora del camí,
 Fang tou
De gola seca, de mirada encesa.
 I el traç constant dels segles
et van assenyalar com estigma.
Les mirades dels altres homes,
 De les altres dones
Van fugir de la teva presència.
I llavors recordo els rostres d'aquell faraó heretge,
 Escalant els cingles del temps per escampar-se
 Pels nostres dies.
No cal amagar les formes estranyes,
ni les carasses de vida sota un rostre
 Gèlid,
 rera la divinització de la carn.
Cal mostrar al món la falsedat i caducitat de les formes
 Adorades.
Cal mostrar la força veritable
 que ens mou cada dia:
 l'AMOR.

Deixa'm ser la bòveda que et cobreix de l'intempèrie,
el ventre que et formi,
la veu dels teus neguits,
El crit dels teus plors,
l'escala als teus somnis.
Deixa'm ser la teva part inert,
la teva carn.

Deixa'm prendre
-a canvi-
la humitat dels teus ulls,
el teu tot a canvi de gens,
el teu cor obert,
l'amor que regales.
Deixa'm prendre l'eterna tendresa dels teus gestos,
la innocència del teu alè.

Només deixa'm.

Pells

Si la desesperació fos vermella
Les venes haurien esclatat
Sota la meva pell

Si la desesperació fos ella
Hauria marxat derrotat
Fins esclatar de vell

Si la desesperació fos pell
Seria culebra
Canviant cada temporada
De neguit
De pell

Perquè les línies no són rectes?

Gela'm

Gela'm, d'orgull de ser herència perduda.
Gela'm, del corrent de tosca lava.
Deixa'm clavat, giram el cap,
besam la front, saluda'm de lluny,
digue'm que vens, pren-me el cor.
Torna'm a la saba, torna'm al tronc de fusta vella,
però tendra.
Claudicaré de joves malalties
que enfosqueixen els ulls
amb ombres estretes i llargues.
Guia'm si he de donar algun pas nou.
Sorgeixo al passat,
venc el futur als altres,
trenco el present amb plors i brams.
Ara sé qui sóc,
ara em pren la melangia,
ara ensordeix l'orella,
ara em xiula,
ara reposa.
El silenci insulta.
El plor és gemec oblidat.
La brisa intueix les formes,
cansades i suades.
Les acarona, les hi pren l'alè cansat,
els renova els estreps,
ara torna a tirar d'ells,
suaument.
Segueixo.
Un sol pas.
No em trenquis. Deixa'm reposar.
El futur l'he venut,
a la resta de mortals.
El passat...em bufa suaument al clatell.
Em diu:
-estàs sol.
No trenquis el present amb plors ni crits.
En ell regnaràs fins que els fills
es trenquin.

No moris per l'ahir.

I qui lluitarà pels sentiments enterrats en estrats fòssils?

I qui parlarà de les persianes mig enlairades,
espiant a totes les criatures
susceptibles de ser sagetejades per llengües d'escurçó?

On menjarem calçotades llefiscoses
de gustets secrets i fins?

Qui criarà conills en gàbies rovellades i brutes?
Deixaràs algun rastre de les teves hores fosques?

Es cert que ja les he sepultat entre dunes
de matèria grisa,
però els gossos de la ràbia
les retornen a la superfície
per rosegat els seus ossos.

I jo no puc fer res per tornar a sentir clavades
dintre de la meva estructura anímica,
aquelles ventositats
que el destí escampava per la meua cara.

Odi sagnant.

Deixeu-vos de rucades estèrils.

El passat d'un mateix
mai arriba a la essència més pura.
És la condensació de milions de renecs,
gemecs i bufetades
els que aconseguen clavar-li,
a les espatlles de la constància històrica,
les marques d'unes urpes afilades.

- Llavors jo no sóc més
que una petita goteta d'aigua
perduda
en la immensitat d'un oceà.?

No hi puc accedir a això.

És falç.

Els falsos profetes ja no veuen la llum.
La llum ara es paga.

Odi

Veig el que tu veus?
Sento el que tu sents?
Surto d' on tu ho fas?
Deixa'm acaronar,tebi, el teu rostre.
Hi veig una petita gota de suor
Repleta d' odi
Salada d' amarga noció del món
Te l' eixugaré
Si tu et deixes portar
Pel corrent de la Espècie
Que ens lliga més amunt
Dels cossos i els gabinets.

Els cossos, sota una llosa de gelosia,
Quedaran impermutables
Sota la freda mirada dels astres
Embolicats de penombra nocturna
Llepats d'alè còsmic
Perduts en la mirada
Lligats pels escampats sentiments
Ara ja inerts
Però encara calents.
Qui trencarà el temps aturat?
Qui aixecarà el seu cos per marxar?

La nit escampa, mort en mans de la llum.
La llum es fosca, grisa,

Som

Som fens rosegats pels vents,
Sofre de temors sobre el cap.
Som estèrils promeses eternes
De rojenques postes de sol
Sense temps.

Som futures abraçades
A les ombres del passat.
Som ingènues mirades
Sota un cel estrellat
De vida.

Som cecs de demà
Buits d'ahir,
Plens de res –ara fugisser-
Perquè de res
Es fet el ja etern, continu.
I des del res
Comença el tot
Que en res es torna
Més tard o més prompte.

Som...Què som?

Un tot del res
Que en res es torna
Quan el tot, cansat,
Al res retorna.

Nova forma

Les teves formes es fonien
amb l'amargura que cada matí
em recordava que sols fou un somni.

Qui ets?
Qui et reté als llimbs dels futurs incerts?
Seràs?
Prendrà forma el teu rostre?
O s'esvairà per sempre més en l'oceà dels somnis perduts?
La mort ens pot vèncer
La vida ens pot callar
Més enllà els ulls s'acluquen
I busquen el resguard de lo tangible
Només em resta esperar
Sentit en aquest muntonet d'ara.

Tu

La diàspora de les formes em porta a tu, ésser diminut i incert
M'hi porta per trobar-me una certa presència, desconeguda.
Ets tu
Amagat rera el temps, rera la carn.
Ets tu.
Ara, de braços plegats, m'he de conformar amb el pas de les hores
Eternes,
amb els escassos signes del teu adveniment

Et desconec.

Riu, Petita Criatura.
De tu desconec fins el sexe
Desconec els teus ulls, encara buits
Desconec el teu riure,
Les teves pors
Desconec les teves llàgrimes
Mullades d'esperances –quines?–
Desconec la teva veu
Encara encallada en el silenci
Desconec el teu lloc a l'univers, Petita Criatura
Ho desconec tot
No puc ni tan sols tancar els ulls
I veure't, Petita Criatura
Però des de la teva nebulosa, m'has impregnat d'alguna cosa
Alguna cosa que ja et corona, petit esbós,
Emperador del meu regne.